

1.

Het was een zenuwslappende periode. We waren net verhuisd, mama balanceerde op het randje van een zenuwinzinking en ik verging van de kiespijn.

De tandarts glimlachte meewarig terwijl zijn boor hamerde en trilde in mijn kaak. Mijn wang gloeide van de verdovingsprik. Zo moet het er in de hel aan toegaan, dacht ik somber.

Rechts van me zag ik het borsthaar van de tandarts. Als ik naar boven keek, kon ik zijn neusharen tellen. Links van me stond een enge machine. In de linkerbovenhoek van de lamp zat een barstje. Bovendien was ze vuil en dat vond ik vreemd in deze smetteloze ruimte.

Mijn mond hing vol klemmen en haken. Ik kreeg kramp in mijn kaken, maar ik kon geen kant op. Gevangen in een tandartsstoel.

‘Gaat het een beetje?’ grinnikte de tandarts. Hij praatte er de hele tijd op los, om gek van te worden.

‘Mmgrbl!’ gromde ik.

Ludo Vagant was de enige tandarts bij wie ik vandaag terecht kon. Acht kilometer met de fiets. Ik had de afstand onderschat, anders was ik wel met de bus gekomen. Maar

als ik nog een dag langer met die vreselijke pijn had moeten rondlopen, was ik de rivier ingesprongen.

Ik was dus op mijn eerste schooldag al aan het spijbelen. Mama had me op het hart gedrukt pas om vier uur naar de tandarts te gaan. En eerst netjes op school acht uur mijn pijn zitten verbijten? Ik knikte, maar meende er geen bal van. Zodra ze in haar werkkamer was verdwenen, slikte ik mijn in melk geweekte boterhammen door – ik leek wel bejaard – en belde de tandarts op. Of ik meteen mocht komen?

En nu kreeg ik te horen dat ik er niet in één keer vanaf zou komen. Minstens twee van deze martelingen stonden me nog te wachten. Ik zuchtte en slikte.

‘Nog even doorbijten,’ mompelde de tandarts. Tandartsenhumor van de bovenste plank. Ik concentreerde me op de barst boven me.

‘Klaar,’ kondigde hij eindelijk aan. Met lichte tegenzin liet hij de stoel weer zakken.

Opgelucht peddelde ik om vijf over twaalf de straat uit. Mijn wang tintelde en mijn lip was gevoelloos, maar dat kon me niet schelen. Ik was weer mens, hoera!

Het weer was veel te mooi om in een duffe klas te gaan zitten. Nonchalant stuurde ik mijn fiets met één hand door de straten. Mijn geweten prikte. Gaan of niet gaan? Ik zou het nieuwtje van de dag zijn. Een nieuwe leerling die pas half oktober op school kwam. Niet echt een status die me

beviel. Maar welke uitvlucht moest ik verzinnen? Een leuke band? Ik kon mijn band toch niet zelf lek prikken. Na alle moeite die het me had gekost om mijn fiets meteen mee te verhuizen.

‘Ik ga niet dood van wat regen,’ had ik gepleit. ‘Bovendien is het goed voor mijn conditie. En ik kan in de winter toch met de bus gaan.’

Ik ging door tot ik het pleit won.

De beroemde Caroline Zandmann had het gelukkig veel te druk met haar boeken en lezingen. Voor een discussie met mij schoot er niet genoeg energie over. Ze zat eigenlijk al met haar gedachten bij haar werk en na onze halfslachtige discussie dook ze haar schrijfkamer in, waar één of ander bloedstollend mysterie haar aan haar laptop kluisterde. Ze was op dit moment de bekendste vrouwelijke auteur van romantische misdaadverhalen. Ik begreep niet wat er zo romantisch was aan een bloedige moord, maar haar boeken gingen als zoete broodjes over de toonbank.

Mama was een warhoofd als ze schreef en dat kwam mij meestal erg goed uit. Bovendien had ik oneindig veel vrijheid sinds papa ons drie jaar geleden had verlaten voor een minder gevaarlijke romance.

De wind waaide door mijn haar en ik genoot van de naarszon. School kon wachten, besloot ik. Ik kon altijd zeggen dat ik me van dag had vergist. Nog een voordeel van verhuizen wanneer het schooljaar al was begonnen.

Misschien kwam ik wel weg met een slecht kerstrapport? Ik verwierp die gedachte meteen. Daar trapte mama niet in. Ze wist dat ze geen leeghoofd op de wereld had gezet. En ik wilde minstens in één vak uitblinken. Die stadsluitjes moesten niet denken dat ik een nul was. Ik zuchtte. Bijna fietste ik toch nog in de richting van de school.

De stad zag er erg verlaten uit. Alleen hier en daar liepen wat mensen. Ik vroeg me af of ze niet hoefden te gaan werken. Maar dat konden ze van mij ook zeggen. In gedachten verzonken reed ik een kruispunt over.

Ik schrok op van gierende banden en met bonkend hart kneep ik veel te laat mijn remmen dicht. Mijn fiets slingerde en ik viel net niet. Een brommer was uit het niets opgedoken. De bestuurder zwaaide woedend een vuist in mijn richting. Hij droeg een zwart leren pak. Het vizier van de blinkende helm was naar beneden geklapt. Dreigend reed hij een paar meter mijn richting uit. Toen zwenkte hij af en scheurde knetterend weg.

Bibberend ging ik met mijn fiets aan de kant staan. Ik wilde gaan zitten, maar dat zou belachelijk zijn, midden op het trottoir. Het geknetter van de motor stierf langzaam weg.

De stoplichten sprongen weer op groen. Was ik per ongeluk door het rode licht gereden? Dat kon ik me bijna niet voorstellen. Ik probeerde mijn gedachten bij elkaar te rapen. Er was iets met die motorrijder, maar ik kon er de

vinger niet op leggen.

Mijn hart bedaarde en ik haalde een paar keer diep adem. Die tip had ik van Julie geleerd. Ik had altijd aangenomen dat we na de middelbare school met ons tweetjes op kamers zouden gaan en ons dan samen in drank en avontuur zouden storten. Ik moest bekennen dat het stadsleven mij tot nu toe meer beangstigde dan boeide. Niemand had me verteld dat ik het alleen zou moeten doen.

Misschien had ik ook daarom geen zin om naar school te gaan. Geef toe: van een plattelandsschooltje met zo'n driehonderd leerlingen naar een mastodont met net geen vijftienhonderd man was geen kattenpis. Maar het was nog altijd beter dan bij papa en Gerda wonen. Toen mama met haar verhuisplannen op de proppen kwam, was dat zijn eerste voorstel. Het idee! Ik kon goed met Gerda opschieten, dat was het probleem niet. Ik kon me papa's regels en discussies maar al te goed voorstellen. En hij was directeur in mijn vroegere school. Reden genoeg om daar niet te blijven. Gelukkig had mama hem ervan overtuigd dat *the big bad city* me niet zou opvreten.

Ik bibberde nog steeds en fietste nu een stuk trager. Ik hield de stoplichten angstvallig in de gaten. Voor ik het besepte, fietste ik mijn nieuwe school voorbij. Ik was er een maand geleden een keer geweest en had naar adem gehapt tussen die massale stroom leerlingen. Waarom was de wereld zo groot en ik zo klein? Ik voelde me een zielig kui-

kentje. Met mijn één meter negenenvijftig had ik in elk geval iets met mama gemeen. Ik vroeg me af wat er op dit moment gebeurde in mijn nieuwe klas terwijl ik als een slak het schoolgebouw voorbijschoof.

‘Hé, oudje, schiet eens wat op!’

Ik keek achterom. Een jongen van mijn leeftijd grijsde naar me vanop zijn brommertje. Ik kneep mijn remmen dicht. Ik ben klein, maar dapper. Tot mijn genoegen zag ik dat hij even vervaarlijk heen en weer zwiepte voor hij zijn evenwicht terugvond en naast mij stopte. De motor van zijn brommer was uitgevallen. Net goed.

‘Wat zei je?’ siste ik. Ik negeerde het stemmetje in mijn hoofd dat zei dat ik maar beter rustig kon blijven. Ik had hier nog geen vrienden. En het was vrij waarschijnlijk dat deze jongen hier op school zat. Misschien wel in mijn klas. Hij grinnikte. ‘Je fietste zo traag, ik dacht dat je een oud dametje was.’

Ik wees naar mijn gerafelde jeans en afgetrapte sandalen. ‘Ziet dit eruit als iets wat een oud dametje zou aantrekken?’

Hij monsterde me van kop tot teen, wat me tot mijn ergernis deed blozen.

‘Nee, maar nu vind ik het wel leuk dat ik het gezegd heb.’

‘Heb je behoefte aan een grootmoeder of zo?’ bitste ik.

Hij schaterde. ‘Jij bent me er eentje. Zit je hier op school?’

Ik slikte. Misschien was hij wel de zoon van de directeur.

Dan was ik er nu gloeiend bij.

‘Ja,’ antwoordde ik domweg. ‘Maar ik moest vandaag naar de tandarts.’

Hij keek me nog steeds aan.

‘Ik ben nieuw,’ voegde ik eraan toe en ik kon me wel voor het hoofd slaan. Nu had ik mezelf echt verlinkt.

‘Hoe heet je?’ vroeg hij gewoon. In de verte klonk de bel.

‘Nora,’ zei ik. ‘Ik kom in het vijfde jaar talen en economie.’

‘Cool,’ zei hij en hij stak zijn hand naar me uit.

Ik schudde ze plechtig en vroeg me af wat er cool was, mijn voornaam of mijn studierichting. Maar uit mijn ooghoek zag ik de eerste leerlingen uit het schoolgebouw druppelen. Ik wilde het lot niet tarten en sprong op mijn fiets.

‘Tot morgen?’ riep hij me na.

Ik stak mijn hand op als antwoord en besepte toen pas dat ik zijn naam niet wist.

De automatische garagepoort zoemde langzaam open. Ik plantte mijn fiets in de kelder van het flatgebouw. De uitlaatgassen van een auto achtervolgden me. Ik vond het niet erg. *The joy of city life*, dacht ik vrolijk. De lift bromde schuddend naar boven.

Sleutelkind, dacht ik ironisch, toen ik de sleutel met enige moeite in het slot wist om te draaien.

‘Tijdelijk onderkomen,’ had mama vrolijk gezongen. ‘Je

zult het heerlijk vinden.’

Ik wist niet of ik een flat vijf hoog in een drukke buurt zo heerlijk vond. Het was er nooit echt stil. Maar volgens mama zouden we nog verhuizen... Ik keek naar het wijnrode behang dat een nieuw mobieltje per rol had gekost. Als kerst en Pasen samenvallen...

Tiger streelde langs mijn benen. Ik kroelde over zijn kop. Hij spinde. Op het aanrecht lag een briefje van mama. Er stond nog een stuk pizza in de koelkast, vanavond zouden we echt koken. Ik humde ongelovig. Het klonk misplaatst in de stilte en ik zette snel de radio aan. Een opgewekt deuntje vulde de keuken en maakte ze meteen een stuk lichter.

Ik warmde het stuk pizza op en nam het mee naar mijn kamer. Tegen de regels, maar *who cares* als je alleen bent? Ik zette mijn laptop aan. Internet op mijn kamer was nog zo’n onverwachte vrijheid. ‘Je moet het maar niet aan je vader vertellen,’ had mama geknipoogd toen de installateur met een hoofdknikje naar buiten liep. Ik grijnsde, ik wist wel beter. Papa en zijn eindeloze gepreek over kinderen en internet, die helemaal niet samen hoorden. Dat ik met zestien het kindstadium al voorbij was, drong niet tot hem door.

Mijn mailbox was ontstellend leeg. Het stuk pizza was koud geworden, maar ik at het toch op. Ik surfte naar wat spelletjessites, maar ik was er niet bij met mijn gedachten.

Af en toe klikte ik mijn mailprogramma open, maar er verschenen geen berichten. Ik was niet bepaald Miss Populair geweest op mijn vorige school, maar ik had er toch wel een groepje trouwe vrienden gehad. Julie had toch op z'n minst een mailtje kunnen sturen. Het was al twee dagen geleden. Uit het oog, uit het hart, dacht ik somber en ik zag op de klok dat mama er zo zou zijn. In een opwelling stuurde ik een mailtje naar Julie.

Help! Kom me redden! tikte ik balorig en ik klikte op verzenden. Ik zette de computer op stand-by, liep naar de keuken en zette het pizzabord in de vaatwasser.

De koelkast vertelde me niets over de gezonde maaltijd die we zouden eten. Toen mama met een vermoeid gezicht binnenkwam, en ik haar ernaar vroeg, sloeg ze haar hand voor haar mond.

'Vergeten!' steunde ze. 'Ik was van plan om te stoppen bij de traiteur.' Ze keek op de klok. Te laat voor traiteurs, die waren allemaal dicht.

'Wat dacht je van...?' begon ze.

'Een hamburger?' raadde ik met een glimlach en ik pakte mijn jeansjasje al van de haak. Het leven met een schrijvende moeder kon soms heerlijk voorspelbaar zijn. Grinnikend volgde ze me de deur uit. Ze vergat helemaal om me naar mijn eerste schooldag te vragen. Zie je wel.